

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 355/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca, Budovateľská 1, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice II č. k. 2T/58/2018 zo 14. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v dvoch podaniach (8. júna 2023 a 22. júna 2023) domáha vyslovenia porušenia bližšie neidentifikovaných práv rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti napadnutý rozsudok nepriložil, ústavný súd sa však s jeho obsahom oboznámil vo verejne prístupnej databáze súdnych rozhodnutí prístupnej na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo spáchania zločinu zabitia, ktorého sa dopustil tým, že v Košiciach v trojizbovom byte 25. júla 2018 v čase od 00.30 h do 04.00 h opakovane fyzicky napádal svoju družku tak, že jej bil hlavu o stenu a udieral ju päťou do oblasti tváre a do iných častí tela, čím jej svojím konaním spôsobil viacero zranení, okrem iného aj krvný výron pod tvrdú plenu mozgu v pravej čelovej, temennej, spánkovej a záhlavnej oblasti a opuch mozgu ťažkého stupňa. Následkom zranení bola poškodená 25. júla 2018 v doobedňajších hodinách hospitalizovaná v nemocnici, kde vzhľadom na pórakový ťažký opuch mozgu pri vnútrolebečnom krvácaní po opakovanom tupom poranení hlavy 28. júla 2018 zomrela. Sťažovateľovi okresný súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupni

stráženia, uložil mu povinnosť podrobiť sa ochrannému protialkoholickému liečeniu a zaviazal ho na náhradu škody. Sťažovateľ i prokurátor sa po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní vzdali práva na odvolanie, preto písomné vyhotovenie rozsudku neobsahuje odôvodnenie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nesprávnosť použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona (zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu pri opätovnom spáchaní zločinu), keďže v minulosti bol odsúdený za prečin. Trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený napadnutým rozsudkom, považuje za neprimeraný a nezohľadňujúci účel trestu. Za nespravodlivé považuje, že nebolo prihliadnuté na to, že sa k spáchaniu skutku priznal a úprimne ho oľutoval.

4. Podľa sťažovateľa došlo v jeho prípade k porušeniu zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti a k nesprávnemu uplatneniu kvalifikačného znaku spočívajúceho v spáchaní trestného činu, ktorého sa mal dopustiť na chránenej osobe, keďže poškodená nebola jeho družkou, ani blízkou osobou.

5. Napokon sťažovateľ vyjadruje nesúhlas so znaleckými posudkami vypracovanými v trestnom konaní vedenom v jeho veci a v tejto súvislosti vyjadruje svoj názor o nerešpektovaní povinnosti orgánov činných v trestnom konaní zistiť skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd posudzoval obe podania sťažovateľa v súlade s § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého sa každé podanie posudzuje podľa jeho obsahu. Obsahová stránka jeho podaní totiž otvárala priestor tak pre postup podľa § 53 zákona o ústavnom súde (odloženie podania, ktoré nie je návrhom na začatie konania pred ústavným súdom), ako aj pre posúdenie podaní ako návrhu na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Hoci sťažovateľ v podaniach nesformuloval návrh na rozhodnutie vo veci samej a hoci sú jeho výhrady orientované takmer výlučne do roviny podústavného práva, nebolo možné opomenúť viackrát vyjadrené presvedčenie o nespravodlivosti trestného procesu vedeného proti nemu a o neproporcionalite jeho výsledku.

7. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv vyplývajúcich z ústavy a práv, ktoré sú zakotvené v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučnou úlohou ústavného súdu. Táto úloha predstavuje úlohu každého orgánu verejnej moci v rámci jemu zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré participujú na ochrane ústavnosti (IV. ÚS 594/2021).

8. Ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu je rozhodnutím súdu prvého stupňa v trestnom konaní. Proti rozsudku má obžalovaný právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, pričom následne poskytuje ochranu jeho základným právam a slobodám odvolací súd.

Podľa obsahu predmetného rozsudku okresného súdu sa sťažovateľ vzdal odvolania, čo mu síce Trestný poriadok v § 312 ods. 1 výslovne umožňuje, z pohľadu predbežného prerokovania sťažovateľovho návrhu na začatie konania na ústavnom súde však takýto procesný úkon má za následok splnenie hypotézy § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Sťažovateľ sa vzdaním sa odvolania sám zbavil možnosti splniť podmienku prípustnosti svojej ústavnej sťažnosti. Preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2. písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú. Nebolo už potom efektívne aktivovať proces odstraňovania chýbajúcich náležitostí ústavnej sťažnosti (nedostatok kvalifikovaného právneho zastúpenia, absencia označenia práv, ktoré mali byť porušené, absencia náležitého odôvodnenia ústavnej sťažnosti).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júla 2023

Robert Šorl
predseda senátu